Porto opłacono ryczałtem

Ч. 3 (438). Неділя, дня 15. січня 1928. Рік X.

Адреса Редакції і Адміністрації: „УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС“ ПЕРЕМИШЛЬ, Побереже ч. 1.

Конто П. К. О. в Варшаві Nr. 142.807 Передплата в краю виносить 10 зол. річно, 5·50 зол. піврічно, 3 зол. чвертьрічно. В Чехії квартально 18 ч. к. Передплату з Чехословаччини складати на конто Адм. „Укр. Голосу“ в Zivnostenska Banka v Praze). Для Франції 60 фр. річно для Америки $2^1/_2$ дол. річно.

Ціна примірника 25 с.

Редактор приймає щодня від год. $1^1/_2$—$2^1/_2$.
Рукописів Редакція не звертає, неоплачених писем не приймається.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орґан.

ТАРИФА ОГОЛОШЕНЬ: за текстом за 1 вірш міліметровий одношпальтовий (сторона має 6 шпальт анонсових) 0·24 зол., для дрібних промисловців укр. інстит. 0·16 зол. Дрібні оголошення по 0·15 зол. за слово, найменше дрібне оголошеннє 1 зол., для шукаючих праці подані безпосередно до Адміністрації по 0·10 зол. за слово. Оголошення в тексті 150% дорожші, на першій стороні 300% дорожші. Рахунки платні і заскаржальні в Перемишлі, а замовляючий анонс вже тим самим без застережень годиться на це.

ФРОНТ — ПРІРВАНИЙ!..

На мурах старенького Перемишля прибито оповістки *„Українського Виборчого Комітету“*.

Ну, щож, так і має бути, скаже читач. Врешті обєднались Українці, одною лавою стануть за свої права до виборчої урни.

Та з адреси цього комітету виходить зівсім що инше.

Всім відомо, що Повітова Політична Орґанізація давно вже заснувала виборчий Комітет; відбулись масово обіслані збори делеґатів цілого повіту, які недвозначно висловились про напрям і тактику виборчу, та видали навіть опінію щодо кандидатів. А були там заступлені всі суспільні верстви.

Щож це за Комітет? Яка це нова птичка над срібнолентий Сян злетіла?

Чомуж так стидливо, без підписів, анонімно?

А от нічо иншого, тільки „товариші“ з вул. Снігурського 12 стругнули цікаву штучку. Хитренькі собі з біса! Не повезло з клясовою боротьбою, не відгукнулось село „селянско-робочим спасителям“, треба значить запорошену вивіску відмалювати, бо ще готові люде забути... А ту така нагода до реклями! Вибори...!

І так народився на вул. Снігурського другий „Український виборчий комітет“. На сміх чужим — а нам на шкоду...

Розважмо-ж холоднокровно, кому це і яку користь чи шкоду принесе?

Ясно кожному, що при одноцільнім національнім фронті, побіда певна. Вибір трьох українських послів запевнений.

Якіж вигляди мають кандидати цього *анонімного комітету?* Ну, будьмо оптимістами: на цю листу впаде 5—6000 голосів, отже число, яке може якраз буде бракувати третьому нашому кандидатові до побіди. Бо про переведення своєї листи хіба на вул. Снігурського нема сумнівів. А може і тепер — як при виборах громадських деякі „товариші“ керують теасою „почислення голосів“. Ну, цеж при такій справній орґанізації і певности, яку „товариші“ проявляють, легко наперід обчислити. Отож результат відомий з гори, а час за поважний, щоб бавитись в Zähl-кандидатів. Так вислід може бути тільки один! Ослабленнє — одиноко вказаного у цій важливій хвилі — українського національного фронту. Поступок такий не можна інакше назвати — як прірвою фронту. Чи робиться це свідомо чи несвідомо, ефект для української нації один: *ослабленнє сил, деморалізація!*

Та не дивувавби мене цей натовп кандидатів „спасання України“, якби це були вибори, от скажім, до Перших Установчих Зборів у Київі. Там можнаби перечитись о таку чи іншу форму укр. державности, та вирішувати важливі питання нашого майбутнього.

А тут ходить тільки о вибори до.... Варшави!

Чи є ще хто такий наївний, щоб вірив у великі здобутки наших послів у Варшаві?

Отже за що іде властиво боротьба?

Або це питомий нам анархізм, від віків унаслідженний брак карности, у великій мірі недостача політичного вироблення нетільки у низах але на самих „вершинах“, врешті-решт *особисті амбіції чи порахунки.*

На добре воно нам не вийде...

І ще одно.

Теперішні вибори будуть — особливо для окраїнних земель — якби плебісцитом. Коли не пропаде ні один голос, вийде поважне число наших послів — тоді повірить світ, що наша це земля і всі наші стремління мають належну підставу і оправданнє. А заграниця пильно стежить за всіми проявами нашого життя і ми навіть не уявляємо собі ваги цього політичного капіталу, який можемо здобути виборчою побідою.

Провал наш при виборах дасть передовсім в руки нашим ворогам неабиякі арґументи, нас же самих осмішить, стораз збільшить хаос і політичну деморалізацію.

Тож і ця прірва на перемиському фронті вражає мене так, як вражали вістки з боєвого фронту в 1919. році! Прірваний фронт — які жахливі спомини!!

Але ще час! Три чверти на дванайцяту! Останній час!

І певні признаки на нашім захмаренім небосклоні віщують зміну на краще.

Декілька останніх великих Зборів громадянства цілого краю, як „Рідної Школи“, „Просвіти“ ітд. виявили, що наш нарід відріжнив вже зерно від полови, що скавуління „проклятих марк в“ — *„як не така як я хочу, то нехай не буде ніякої України“* лишаєсь без відгомону серед широких мас.

Тож ще одно велике зусилля, одна велика натуга цілого народу, а прочиститься повітре, струснемо усіх тих *„спасителів“*. Тільки віри в себе, в чисту, святу нашу мету: Усе для майбутнього Української Нації.

Цих кілька слів під розвагу людям — *доброї волі!*

Зазначую при тім, що для одноцільности українського табору в Перемишлі зроблено все, що можливе було зробити. Та *особисті порахунки і амбіції* не дозволили довести до бажаного успіху. Так отже робиться кириню для кирині. Але з тим і великою відвічальністю обтяжують ті люди свою совість, бо в рішаючій хвилі особисті справи вище ставлять над добро загалу.

Наша совість чиста.

Др. Степан Дмоховський.

Бережім своїх прав!

Дня 2. січня виложено виборчі списи до сойму і сенату і кождому вільно переглянути ті списи на протязі двох тижнів. Є то дуже важна чинність перед виборами. Бо дуже часто трафляється, що в дни вибору посла неодин приходить і хоче віддати голос, а тут кажуть йому, що не може голосувати, бо не є записаний в виборчій листі. Є то вина самого виборця, бо в часі, коли виборча листа була виложена до перегляду, він чи то через несвідомість, чи через лінивство не пішов заглянути до листи, чи він є записаний в листі. А хто не є вписаний до листи, не може голосувати.

Тому кождий виборець повинен до дня 15. січня зголоситись до обводової комісії і переглянути спис виборців, чи є там записані: він, його жінка і його діти, котрі покінчили 21 рік. Коли не є вписаний, повинен до дня 16. січня внести до виборчої комісії реклямацію і домагатись додаткового вписання до виборчої листи. Реклямацію можна внести або письменно або устно до протоколу. Хто не є вписаний до виборчої листи, а до дня 16. січня не внесе реклямації, тратить право голосування. Також той, хто спізниться з реклямацією і внесе її по д. 16. січня 1928 тратить право голосування, бо спізнені реклямації не будуть відкинені.

Щоби знати, чи і в яких випадках вносити реклямацію, треба пригадати, хто має виборче право до сойму і сенату.

Право голосування **до сойму** має кождий мужчина і жінка, хто в дні оголошення виборів т. є. **дня 5. грудня 1927** має укінчених 21 літ і мешкає в виборчім окрузі від дня, який попередив день оголошення виборів, то є від дня 4. грудня 1927. Так отже всі, що уродилися в р. 1905 або вчаснійше мають без ніяких сумнівів виборче право.

Сумніви можуть заходити тільки що-до осіб, які вродилися в р. 1906. Ті особи, що уродилися в часі від 1. січня до 4. грудня 1906 вже укінчили 21 літ дня 5 грудня 1927 і їм прислугує право голосування. Натомісць особи, що уродилися в часі від 5. до 31 грудня 1906 р., не скінчили ще 21 літ в дни розписання виборів і тому не можуть ще голосувати.

Хто отже дня 5. грудня 1927 скінчив 21 літ (або більше) життя, а його не вписано до виборчої листи, повинен внести реклямацію о додаткове вписаннє до тої листи.

Право голосування **до сенату** має кождий мужчина і жінка, хто в дні оголошення виборів, т. є. **дня 5. грудня 1927** має скінчених 30 літ і того дня мешкає в виборчім окрузі що найменше від року, числячи взад від дня оголошення виборів, т. є. принайменше від дня 5. грудня 1926. Що-ж тичиться осіб, які уродилися в р. 1897 — то ті особи, які уродилися в часі від 1. січня до 4 грудня 1897 скінчили вже 30 літ д. 5 грудня 1927 і їм прислугує право голосування до сенату. Натомісць особи, які уродилися від 5. грудня до 31. грудня 1927 не скінчили ще 30 літ в дні розписання виборів і тому ще не можуть голосувати до сенату.

Хто отже дня 5. грудня 1927 скінчив 30 літ або більше, а його не вписано до виборчої листи, той повинен внести реклямацію о додаткове вписаннє його до тої листи.

Тут замічаємо, що вимога однорічного замешкання при виборах до сенату дотикає цілого округа виборчого, а не поодиноких громад. Отже хто в виборчім окрузі, в котрім мешкав в дні розписання виборів т. є. дня 5. грудня 1927 мешкає що найменше від року т. є. від дня 5. грудня 1926, **хотяйби на протязі того року переносився з громади до громади того самого округа,** має право голосування до сенату в тім окрузі і повинен бути вписаний до виборчої листи. Тільки той, що на протязі останнього року перенісся **з одного до другого округа виборчого,** тратить виборче право до сенату в тім окрузі, в якім тепер мешкає. Однак та утрата не дотичить кольоністів свіжо осілих; робітників, які змінили місце мешкання наслідком зміни місця праці; врешті — державних урядовців, яких перенесено службово. Ті особи не тратять виборчого права до сенату, хотяйби в часі останнього року перенеслися з одного виборчого округа до другого.

При виборах до сойму і сенату не тільки сам інтересований виборець, якого не вписано до виборчої листи, має право внести реклямацію у власнім імени, але також може то учинити за него кождий инший громадянин. Отже місцевий виборчий комітет повинен памятати про це і внести реклямацію за тих, що з дурноти чи недбальства не будуть реклямувати свого виборчого права. Тому виборчий комітет громадянський повинен сейчас зійтися на нараду і визначити зпоміж себе і зпоміж охочих людей в громаді відповідне число десятників і кождому призначити 10—15 хат. Кождий десятник повинен в визначених йому хатах списати всі особи — мужчин і жінок — які скінчили 21 літ життя (до сенату — 30 літ життя). Маючи такий спис в руках, іде десятник найдальше до д. 15. січня 1928 до канцелярії виборчої комісії і там перегляне списи виборців до сойму і сенату, справджаючи, чи всі особи, з призначених йому хат, є вписані до виборчих лист. Звертаємо увагу, що є окремі листи виборців до сойму, а окремі листи до сенату. Треба переглянути одні і другі, бо може трафитися, що хтось, маючи право до сойму і сенату, не буде вписаний на обох листах, або на одній листі буде вписаний а на другій ні.

Взір виборчої реклямації.

До
Обводової Комісії Виборчої Ч. . . .
в . . . . .

Виборець (виборчиня) . . . . . уроджений(а) дня . . . . .укінчив(ла) д. 5. грудня 1927 р. . . . літ життя а мешкає в тутешнім окрузі виборчім від дня . . . . . , тому прислугує йому(їй) право виборче до сойму-сенату. Тому що в списі виборців до сойму-сенату поминено його (її), прошу о додаткове вписаннє його(її) до тогож спису.

(Підпис того, що вносить реклямацію).

Можна також внести одну спільну реклямацію за всіх, яких не вписано до виборчої листи, але треба поіменно виказати кождого зі всіми датами, які відносяться до него.

Можна також внести реклямацію що-до осіб, які не мають виборчого права, а яких неправно вписано до виборчої листи.

Важною справою є — мати в руках відпис виборчої листи. Закон дозволяє кождому зробити собі відпис. Громадський комітет виборчий „Обєднання“ повинен постаратись о такий відпис виборчої листи до сойму і сенату, бо то при самих виборах дуже улекшує аґітаційну працю і перегляд тих, які вже віддали голос, а які ще не віддали голосу. В кождій громаді треба визначити одного чоловіка, що добре пише, щоби відписав собі листи. А маючи в руках оден відпис обох лист, можна потім зробити кілька відписів для кождого аґітатора при самих виборах.

Тільки так приготовані вибори принесуть нам побіду.

Бережім своїх прав!

Як коляди на „Рідну Школу“ не закінчено в часі Різдва, треба її докінчити на Новий Рік і на Богоявлення.

Громадянству під увагу!

Є в Перемишлі дві приватні українські установи, що серед дуже тяжких відносин незвичайно гарно сповняють своє завдання, а про яких єствування мало хто знає. Маю на думці **українську приватну народню школу при вул. Святоіванській на Засяннї і українську захоронку для малих дітий коло церкви на Болоснї.** Обі інституції, удержувані і ведені СС. Служебницями, роблять дуже миле враженнє на кождого, хто має нагоду їх оглядати. СС. Служебниці ведуть свою установу з правдивою посвятою. Серце радіє у груди, коли бачиться у захоронці цю нашу дітвору, зібрану довкола СС. Служебниць, які з свойого боку не жалують труду, щоби тій громаді бідних дітий побут у своїй скромненькій захоронці уприємнити. А вже з справжнім вдоволенням і подивом глядів я на школу на Засянні, де СС. Василіянки, як учительки, мимо важких умовин, вспіли поставити свою школу на високому уровені, так що ця школа краще представляється як неодна державна. СС Василіянкам і Служебницям належиться сердешна вдяка з боку укр. суспільности, бож вони у своїй школі і захоронці приблизно коло двіста річно спасають дітий для українського народа, не допускаючи до їх винародовлення. А додати годиться, що народній дух у обох заведеннях є точно бережений, так що під тим оглядом обі установи представляються бездоганно. Як сказано, у обох заведеннях наші Монахині працюють серед дуже невідрадних матеріяльних умовин і перемиська суспільність та селяни з довколичних сіл повинніби дрібними датками причинитись до удержання і розвитку тих заборол українства на самих берегах міста, серед польського моря. Датки на таку ціль приносять народові тисячкратні проценти. Чейже не дамо загинути школі і захоронці, що так гарно заслугуються для народньої справи і без яких майже двіста дітий пропалоби для народа. В тій справі у найблищій будучині треба буде конечно щось зробити.

При тій нагоді вважаю вказаним пригадати нашій суспільности, що в ринку, в тзв. камяниці Ґіжовського, біля Староства, на II поверсі, у мешканню наших землячок, Пань **Олени і Ольги Кульчицьких** знаходиться ціла вистава чудових ручних робіт, напричуд гарно і артистично виконаних килимів і народніх вишивок, прегарних церковних образів у візантійському стилі, образів зі світової війни у звязку з боєвим життям наших українських формацій, та ріжних дереворитів, між якими на особливше виріжнення заслугують портрети наших поетів і письменників, заосмотрені дуже влучно і доцільно дібраними і для них характеристичними цитатами з їх творів. Річи ті, розмірно зовсім не дорогі, повинні знаходитись у кождій українській хаті, а вже тим більше в кожній українській читальні, в кождому касині, а перед усього в кожній українській приватній школі, бо вони як мало що иншого причиняються до скріплення народнього духа шкільної молоді. — Наші люди, що з сіл приїзджають до Перемишля, повинніби заходити до пань Кульчицьких і подивитись на ті твори українського мистецтва, а може неодному на їх вид прийде охота дещо з них купити, бо шкода, щоби усі тоті річи так безужиточно лежали на складі, коли неодна з них моглаби бути прикрасою української хати і надати їй специфічно український вигляд.

Роман Гамчикевич.

Ще раз: „Католики“ чи християне?

В ч. 1. „Укр. Гол.“ супроти лайки „Нової Зорі“ на американське „Обєднаннє“, навели ми промову греко-католицького священика о. Сполитакевича, щоби на єї тлі виказати облуду наших „католиків“ себто чорних большевиків. І тепер кождий з читачів запитає, що за причина того, що „Нова Зоря“ так ворожо ставиться до гр. кат. священиків, яких представником є о. Сполитакевич

На це питаннє треба від-

пішні поїзди. Мало того. Колиб машини були ушкоджені гарматніми стрілами, то це не обезвладнює кораблів, бо вони мають ще окремі мотори, які тоді порушають корабель зі скорістю 30 км. на годину і можуть безперервно зробити 11.000 кільометрів. Але Німці уладили мотори на своїх кораблях не на те, щоб вони заступали машини лиш тоді, як ці будуть ушкоджені стрілами, але на те, щоб щадити силу машин. Мотори можуть порушати корабель, як йому не спішиться. Але коли настане битва, тоді може пустити в рух машини, які зі свіжими силами будуть ділати. Тай ще одно чудо в Німеччині. А саме будується там великанський бальон, який названо політичним бальоном. Та про него напишемо другим разом.

АНҐЛІЯ осоромилась, бо показалося, що в однім єї краю було невільництво аж до 1. січня 1928. Що-йно того дня проголошено свободу 215 тисячам муринів в державі Сієра-Леоне. Є це маленька держава на захід ним побережу Африки і від 20 літ належить до Анґлії. Анґлійські дідичі в Сієра Леоне купували муринів (так як в нас худобу!) від арабських гандлярів і мали дешевих робітників. З приводу великої нелюдяности супроти тих невільників, прийшло в анґлійськім парляменті минулого року до бурливої дискусії і тут ухвалено знести невільництво. Але сойм в Сієра-Леоне, в якім засідають самі анґлійські дідичі, не хотів на це згодитися, аж під натиском анґлійського уряду мусів дати волю 215 тисячам муринських невільників.

АМЕРИКА дістала на різдвяні свята гарний дарунок, а саме 96 міліонів долярів як сплату воєнних довгів. (Разом цего року одержала Америка на сплату довгів 163 міліони долярів). З тої різдвяної суми найбільше заплатила Анґлія, бо аж 92 міліонів долярів. Чехословаччина $1\frac{1}{2}$ міліона, Бельґія $1\frac{1}{2}$ міліона, Польща 1 міліон долярів. Тому президент Кулідж отвираючи д. 4. грудня 1927 сесію американського парляменту, розпочав свою промову так: „У нас мир і тишина. Вся земля наша благоденствує так, як ніколи досі. Заробітна платня найвища, безробіття нема“. Промову президента попередили промови міністра скарбу і міністра торговлі. Оба вони хвалили небувалий американський добробут. В слід за тим американський парлямент ухвалив зменшити державний податок о 236 міліонів долярів. — Америка доручила Франції проєкт „договору приязни“. В тім проєкті американський міністер справ закордонних пише, що війна є безправством, отже треба її оминати. Тому між Америкою а Францією всі спірні справи не будуть ніколи полагоджувані війною, але при помочі мирового суду. Дехто каже, що коли Америка заключить такий „договір приязни“ з Францією, то буде се дуже важна подія, яка дасть початок мирному полагоджуванню всіх спорів між державами. Бо коли всі держави признають, що війна є безправством, то будуть її вистерігатися. Але це казки...

В ФРАНЦУСЬКІЙ столиці Парижі відкрито памятник Полю Деруледови, поетови французької відплати (реваншу) Німцям за поразку 1870—71 р.р. Дерулед (род. 1846 р.) був в молодих роках завзятим противником війни. Як жовнір, брав участь у війні з Німцями і був ранений. Німецька перемога над Францією, приниження Франції і загарбання Німцями Альзасії та Лотарингії перетворили Деруледа в завзятого мілітариста, співця реваншу, провагандиста визволення Альзації з під ярма німецького цісарства. На цьому тлі розвивалася його буйна діяльність, літературна, громадська і політична. За ідею цю доводилося йому пізнати і вязницю і вигнання. Здійснення свого ідеалу, себто визволення загарбованих французьких провінцій, Дерулед не діждався, він помер саме перед війною. Його невпинна праця за визволення загарбаних ворогом частин французької батьківщини не може без спочуття згадати ніхто з Українців. Згадати, треба, що Дерулед написав драму з української історії під титулом „Гетьман“.

ІТАЛІЙСЬКИЙ диктатор Муссоліні в день нового року виголосив промову, в якій пророчив, що станеться в світі в новім році. Муссоліні сказав, що в р. 1928 наступлять великі політичні зміни, а саме настане згода між державами і народами. Світ перестане Муссолінія уважати тираном а буде уважати його великим реформатором. Московські большевики або впадуть або зміняться так, що відпекаються того всего, що дотепер робили. Взагалі в р. 1928 зачне творитись рай на землі. — Тим пророцтвам не треба вірити, бо великі політики уживають часто слів на те, щоб закрити правду і дійсні свої замірм. От на нашім місці пишемо, що з Італії прийшов на Мадярщину великий транспорт зброї. А це прецінь не ворожить згоди і раю на світі.

АВСТРІЙСЬКІ урядовці митові відкрили на границі мадярській велике шахрайство. З Італії прийшло пять ваґонів, наповнених ріжними машинами. Так було написано на декларації. Але коли урядовці зревідували один ваґон, знайшли в нім самі машинові карабіни. Тимчасом 4 ваґони були вже на мадярськім боці, і коли австрійські митові урядовці зажадали від мадярських щоб віддали їм 4 ваґони, бо в них є збруя замісць фабричних машин, Мадяри спротивились і при ваґонах уставили військову сторожу. Цей випадок наробив великого політичного райваху, бо показалося, що Італія по шахрайськи пересилає збрую Мадярам. А шахрайство є в тім, що посилає машинові кріси, а пише, що це є собі звичайні машини фабричні. А мито від збруї є инше як від звичайних машин. Це одно. А друге — по мировим договорам не вільно через австрійську державу перевозити збруї і то передовсім до Мадярщини, якій мировий договір заборонює зброїтись. Це дуже розгнівало мадярських сусідів, які підозрівають, що Мадяри зброяться проти них. Тимчасом Мадяри оголосили, що цілий транспорт машинових крісів є призначений не для них, але для Польщі. Отже нове крутійство. Так чи сяк, одно певне, що з Італії пересилається збрую і то таки для Мадярів.

МАДЯРИ є монархістами, бо переконані що у них лад буде лиш тоді, як буде господар мадярської землі — король. Лиш в тім нема згоди між Мадярами, хто має бути мадярським королем. Одна партія бажає, щоби королем був Оттон, син померлого здетронізованого короля Карла. Це є леґітимісти. Але друга партія монархістів бажає, щоб вибрати собі короля до вподоби, бо на Оттона не згодяться сусідні держави Чехословаччина, Югославія, Італія, бо будуть боятися, щоби Оттон не відібрав їм колись земель давної австрійської монархії. Щоби отже не мати клопотів з цими державами, то краще вибрати собі королем когось иншого. Ті дві партії монархістів безнастанно спорять між собою. Щоби їх погодити, оден мадярський монархіст Берзевич предложив таке: Мадяри мають вибрати королем Оттона, але він, заки засяде на мадярськім престолі, має врочисто зректися всіх земель, які колись належали до Австрії. Тоді всі держави, які тепер противляться Оттонови, не будуть нічо мати проти того, щоб Оттон став мадярським королем. Ця пропозиція Берзевича мабуть погодить монархістів, бо богато леґітимістів вже згодились на цю пропозицію. Кажуть, що і Італія дала вже свою згоду, щоб Мадяри вибрали собі королем Оттона, як-що він зречеться давних австрійських земель і буде лишень мадярським королем.

ЮГОСЛОВЯНСЬКИЙ сойм радив оноді над заграничною політикою Югославії. Міністер справ закордонних Марінкович заявив охоту жити в приязни з Німеччиною, бо між Югославією а Німеччиною нема ніяких спорів. Також з московськими большевиками бажалаби Югославія навязати взаємини, а коли дотепер це не сталось, то винні цему большевики. Ще в р. 1924 Югославія дозволяла большевикам свобідно обертатись в Югославії і аґітувати, але за те зажадала, щоб те саме вільно було робити Югославії в большевицькій державі. На це большевицький уряд не згодився. В дискусії забирали голос і посли ріжних партій, які нарікали передовсім на Італію, закидуючи їй, що вона підюджує Альбанію і Мадярщину проти югославянської держави. Також домагались посли, щоб з Німеччиною жити в приязни і тому треба згодитись, щоб Австрія злучилася з Німеччиною.

В РУМУНІЇ національні меншости жиють в безправстві. Не тільки не мають вони ніяких прав культурно-національних, але навіть непевні свого життя і майна. Про це свідчать погроми в грудні, коли то 5000 розбишаків, що називають себе студентами, кинулись на спокійних мешканців міста Великий Варадин і під проводом професора університету Кузи обрабували мешканців, понищили доми, поубивали і поранили людей. Вийшло на яву, що поліція дивилась крізь пальці на ті рабунки або деінде ще й помагала робити погром. От це все дало новий доказ, що Румунія є дикою державою. Анґлійський льорд Ротермере знову виступив проти Румунії, домагаючись, щоб инші держави завели лад в тій дикій державі, бо вона сама не є в силі того зробити. Там панує безлад і безправство. Румунські міністри — каже льорд Ротермере — не можуть покликуватись на те, що то все є єї домашна справа, та що ніхто не має права мішатись у внутрішні справи Румунії. Так само, як різня Вірменів в Туреччині не була внутрішною справою Туреччини. Тоді европейські держави виступили проти безправства Туреччини. Так само і тепер повинні виступити проти Румунії, бо охорона національних меншостей є справою міжнародною, а то тим більше, що Румунія подоптала всі міжнародні зобовязання на землях, які прилучено по війні до Румунії. Тому льорд Ротермере домагається, щоб Румунію обложити насамперід бойкотом фінансовим т. є відмовити їй грошевої позички, якої тепер Румунія жебрає.

Всячина.

Щасливого Нового Року бажаємо нашим передплатникам, читачам і прихильникам.

Зі слідуючим числом вдержимо висилку всім тим передплатникам, що не надіслали передплати на р. 1928.

Зльокавтовані службовики. Жидівська „Хвіля“ з 23/12 м. р. донесла, що службовики цивільні і військові б. Австрії, не приняті до служби, будуть наділені емеритурою. В тій цілі виготовляється у Варшаві проєкт закона, який опертий є на конвенції, підписаній в Римі дня 6. VI. 1922 Австрією, Італією, Польщею, Румунією, Югославією і Чехословаччиною

Підвисшення податків. В ч. 114 з д. 19/12 1927 оповіщено розпорядок президента держави, що від 1. січня 1928 до 31. марта 1929 будеться побирати 10% додаток до податків, оплат стемплевих, податку спадкового а також від примусового стягання залеглих податків. Отже хто платив 10 зол. податку, тепер буде платити о 10% більше т. є. 11 зол.

Рецепти для П. Т. Робітників і Урядників державних самоврядних і приватних, для членів повіт, колійов. каси для хорих приладжується негайно і точно після приписів. Замовлення з провінції також телеґрафічно виконує відворотно. **Аптика і Дроґерія під „Звіздою“ вул. Франц шкапська 24**

Ціни збіжжа. Пшениця двірська 47·25 — 48·25, пшениця збірна 45·50 — 46·50, жито 38·00 — 39·00, ячмінь броварняний 38·00 — 39·00, ячмінь зв. 32.75 — 33·76, овес 31 — 32·75, кукурудза румун. 33·75—34·25, бараболя 5·40 — 5·60, фасоля біла 40 — 50, фасоля краса 50 — 60, горох пільний 40 — 50, бобик 33·50 — 34·50, сіно прасоване 7·50 — 8·50 солома 4·25 — 4·75, ріпак 61·50 — 62·50, мука кукурудзяна 36·25—37·25, логаза 62 — 66, пшоно 71·25—75·25, конюшина червона 245 — 275, мак синий 100 — 120, просо 42 — 44, гречка 35 — 37, лен 68 — 71, крупи гречані 73 — 74, крупи ячмінні 57·50 — 58·50, макух коноп. 48·50 — 49.50, мак сивий 80 — 100.

Ціни ярин: 1 к. цвіклових бураків 15 — 20 ґр., моркви 15 — 20 ґр., цибулі 45 — 55 ґр., чоснику 1·20 —1·40 зол., копа білої капусти 4 — 6 зол., 1 к. петрушки без гички, 20 25 р., помідорів 1·20 — 1·50 зл., хріну 1·20 — 1.50 зол.

Ціни коней: Коні поїздві легкі за 1 штуку 200 — 500 зол., коні робучі легкі 100 — 200 зол., коні на заріз 20 — 80 зол.,

Новинки.

СТРАШНА ХЕМІЧНА ВІЙНА. Німецький вчений Менер мав недавно в Берліні відчит про хемічну війну, яку будуть тепер вести. Сказав він між іншим таке: У виробі трійливих ґазів зроблено в останніх часах величезний поступ. Ґази, яких уживано в минулій світовій війні, тепер зовсім не вистарчають і військова хемія придумала нечу ані способи масового нищення людий. Між іншим придумано так звану „мраку смерти“. Сей ґаз, випущений літаками, виповнить повітре як мрака і буде осідати на землю. Ніяка ґазова маска не охоронить людей перед нею. Мрака буде палити одіж і втискатися в пори людського тіла. Де вона осяде, знищить всяке людське, звіринне і ростинне життє. Земля переміниться в пустиню. Досі не найдено ніякого охоронного засобу проти такого ґазового атаку неприятеля.

ВІЙТ І ЛІСНИЧИЙ. В селі Мисцовій коло Кросна дня 23. грудня хтось три рази стрілив через вікно до хати лісничого. Всі три стріли хибили. Кілька днів пізніще хтось вложив на подвірю лісничого до вязанки дерева динамітовий патрон. Служниця з деревом вложила його до печі і наступив вибух, який знищив часть мешкання лісничого. Поліція підозріває, що цих вчинків допустився тамтешний війт Антін Сисак зі своїм шваґром Іваном Марфута, і обох арештувала.

ОСА В МОЗКУ І СКЛЯНИЙ ЖИВІТ. Югославянські часописі повідомляють, що один полковник лікар у Сараєві (в Боснії) мав теж і богато цивільних пацієнтів. Одного дня зголосився до лікаря сільський парубок і жалувався, що в полі влетіла йому оса до уха і тепер сидить йому в мозку та дуже мучить його. Тому просив лікаря, щоби вигнав йому або видобув із мозку сю осу. Лікар казав парубкови на другий день прийти до операційної салі. Хлопець сів на кріслі і з болю держався за голову. Лікар завязав парубкови очи, потім добув щось із кишені і сховав у руці. Вкінці асистент схопив хлопця за руки; лікар вдарив його з усієї сили в лице, а рівночасно зняв перевязку з очий — Ось оса — сказав і показав парубкови наперед приготовану осу. Хлопець сказав, що вже нічо не болить його. Щось подібного зробив сей лікар і з селянином, який жалівся, що має скляний живіт. Тоді лікар завязав йому очи і став масувати сей скляний живіт, а рівночасно кидав відломки приготованого скла. Потім пояснив, що живіт перероився. І сей хорий з уроєння так вилічився.

БЛАГОРОДНИЙ ЧОЛОВІК. Адмірал американської воєнної фльоти Нютон Мекколлі адоптував (приняв за свої діти) семеро російських сиріт (4 хлопців і 3 дівчат). Щоби діти мали також маму, оженився він з 29-літною Росіянкою. Адмірал має 60 літ.

ЗІЛИ ПОЛІЦІЮ. На однім острові Соломона (коло Австралії) вибух бунт місцевої чорної людности проти нелюдського поведення анґлійської адміністрації. Дикуни напали на великий анґлійський поліційний відділ та замордували комісаря і 15 поліcменів. Тільки чотирьом удалося втекти і вони розповідають, що дикуни замордованих зїли.

ВЕЛИКИЙ ПОЖАР навістив село Лани коло Щирця. Перед святами вибух на одім обійстю огонь, який при сильнім вітрі перенісся на сусідні господарства, так що разом зовсім згоріло 18 господарств. Шкоди великанські, збіже і хатна обстанова необезпечені, як це звичайно у нас буває.

ВОВКИ В ЕСПАНІЇ. Остра зима вигнала богато вовків з гір і лісів. Напали вони на село Луґо і поїли худобу. Люде в страху, бо вовки добуваються до мешкань. Зорґанізовано мисливські дружини.

Шимпанс: Не розумію.

Оранґутан: Він бажав, щоб я увільнив його від старости.

Шимпанс: Що за дурак! Адже-ж стара малпа багато більше варта від молодої.

Оранґутан: Це ясне! І скрипка, чим старша, тим краще грає.

Шимпанс: Але люде думають инакше. Вони такі дурні, що рахують пережиті години. Для них старість, це цифра. Коли доходять до сімдесяти років, уважають себе за старих і вмирають.

Оранґутан: Відай люде — бідолахи! — мають надію, що ми розвяжемо питання, якого вони впродовж сотні тисяч літ не були в силі розвязати.

Шимпанс: Яке питання?

Оранґутан: Довговічности людей.

Шимпанс: Є легкий спосіб на продовження людського життя: припоручити відділові малп вимордувати всіх лікарів.

Др. Михайло Кое
лікар очей (окуліст) ординує в Перемишлі, вул. Міцкевича 11 (в почтовім будинку).

З китайських казок

Скупа жінка і Фо.

Фо*), переодягнений за жебрака, йшов вечером через село. Задержався перед відчиненим вікном одної гарної хати і побачив, що в середині чоловік і жінка сиділи при столі і їли смачно. Застукав покірно і сказав:

— Дайте вбогому бездомному кілька зеренець рижу і куток, де приклонивби до сну змучену голову.

Чоловік хотів уже встати, щоби обдарити його чимсь, але жінка, що була дуже скупа, сказала нерадо:

— Той обдертюх запаскудить нам хату; кажи йому, хай зараз забирається.

Фо пішов далі. Прийшов до хатчини вбогої вдовиці. Вона працювала від ранку до вечера, пряла, щоби запрацювати на трохи рижу. Тут Фо застукав знову і просив щось трохи зїсти і переночувати його. Вдовиця приняла його щиро, дала йому, шо мала найліпшого в хаті, зварила пахучого чаю і сказала:

— Ви певно дуже змучені, відступлю вам моє ліжко, сама пересплю на землі.

Небаром Фо поклався спати. Жінка при світлі місяця приглянулася краще мандрівникові і побачила, що він під лахами не має сорочки. З милосердя відчинила шафу, виняла з неї згрібне полотно, відтяла добрий шмат і шила цілу ніч сорочку свому гостеві. Рано дала її бідному старцеві. Йому зявились сльози на очах, що вона така добра.

— Біг заплать тобі за те, що ти мені зробила. Коли відійду від тебе, хай те, що пічнеш, не скінчиться до заходу сонця, — сказав виходячи з її хати.

Коли незнаний мандрівник відійшов, хотіла знову покласти полотно до шафи. Нараз подумала собі: „Як то приємно мати щось власного, ще другого можна обділити. За те, що я ужила на сорочку, не буду нині їсти. Ану змірю, скільки полотна лишилося ще в звою“. І взялася міряти полотно до рамени. Але звій розвивався безупину все дальше і дальше, а кінця все ще не видно було. Вже був повний стіл полотна, вже й усі шафи, вкінці вся долівка вкрилася полотном. А полотна було все більше й більше. Як зайшло сонце, ціла хата і всі вікна були повнісенькі, а навіть на вулицю тягнувся звій. І так із убогої вдови сталася за короткий час богата жінка.

З великої радости побігла до скупої сусідки і розказала про щастя, яке стрінуло її. Ця дуже засмутилася, бо завидувала щастя своїй сусідці і була лиха на себе, що так гостро відігнала бідного чоловіка від своїх дверей. Тому, як лише сусідка відійшла, розповіла все чоловікові й сказала:

— Бігай скоро, може вдасться тобі здогонити того старого обдертюха. Як здогониш його, проси, щоби зайшов до нас. Скажи йому, що я така добра хазяйка, що бруду боюся більше, як усього на світі, та що я також хотіла обдарувати його, але він відійшов, заки я принесла йому страву. Старайся переконати його і верни з ним.

Чоловік зробив, як йому жінка казала. Біг так скоро, як лише ноги несли його і небаром побачив старця. Але Фо добре знав, у чому річ, тому постановив покарати жінку за скупість і брехню. Вислухав чемно, що говорив чоловік і сказав йому.

— Коли вам так на цьому залежить, радо буду вашим гостем.

І зараз вернувся назад.

Цим разом приняли його ласощами, дали йому мягку постіль. На другий день дали йому мережану сорочку з тоненького шовку.

— Надягніть її замісць тої згрібної, — сказала жінка з удаваним милим усміхом.

— Спасибі, — сказав старець — щоби ти, що зачнеш робити, не скорше скінчила, як перед заходом сонця.

По тих словах пустився у дальшу дорогу. А жінка хотіла зробити маєток, тому йшла за ним шмат дороги і просила в нього благословенства також для свого чоловіка.

— Добре! — сказав мандрівник — також і те, що він зачне, хай не скінчиться, заки сонце зайде.

Жінка подякувала йому гарненько і побігла мерщій до дому. По дорозі числила вже, скільки то дві пари рук зможуть намірити за один день Нараз почула, що квичить свиня.

— Чоловіче, — сказала — я йду скоро до шафи тай зачинаю міряти, щоби часу не тратити. Дай тимчасом пити свиням; їсти і так не дамо їм, бо не маємо на те часу.

І побігла на стрих, де переховувала шовк. Але вона не була доброю господинею. Так довго не в голові були їй шафи, аж вкрилися павутинням. Та як лише відгорнула павутиння, воно знову зявлялося в її руці. Чим більше вона тягне, тим більше твориться павутиння. Чоловік її тимчасом поїв свині, налив їм води з ведра до корита й хотів відійти. Алеж що це!? Ведро все було повне. Він лив і лив воду, аж переливалася черев корито, а небаром був залитий цілий хлів. Бідний чоловік вибіг зі стайні, замкнув її, щоби вода відтам не видісталася. Та все надармо: свині потонули в хліві, бо ведро повне лишилося в його руці і з нього лилася безупину, аж вода залила все поле з достиглим збіжем і хату.

Як зайшло сонце, павутиння окутало геть жінку, павутиння обмотало цілу хату ніби плющ мури дому, Чоловік ломив руки і глядів на хату. до половини залиту водою.

Колиб люде не були прийшли з поміччю, булиб обоє згинули. Вдалося їм лише врятувати життя. Довгі літа мали час думати про своє, добре заслужене щастя.

Переклав М. Х.

*) Фо — добрий дух, до якого Китайці моляться. Вірять, що він часто сходить на землю, щоби пізнавати людей.

повісти ось-як: о. Сполитакевич є греко католиком по вихованню, у неголюбов до рідної церкви всякла в кров і кости. Скінчив ґімназію у Львові і вже як ґімназійний ученик був скромним і релігійним (може це посвідчить його катехит Впр. о.Д Дорожинський!) Не так наші „католики". Більшість їх — це неофіти, — прозеліти ц. є. новонавернені. Молодість їхня не мала нічо спільного з церквою — вони ліберничали, соціялістували і радикальствували. Щ-йно ген в пізніщих літах стали вони „католиками" з ріжних причин і от ці люди з одної крайности попали в другу крайність. Колись ненавиділи релігію і церкву — тепер стали сліпими католицькими фанатиками але не стали християнами. Вони навіть не люблять називати себе християнами. От і в тім саме джерело тої ненависти до справдішного християнина о. Сполитакевича, якого промову на конґресі „Обєднання" ми подали нашим читачам. Нема в ній фарисейства, пливе вона зі щирого серця, з любови до ближніх, з горячого бажання помогти рідним братам в старім краю. Сам Бог опікується „Обєднанням" — говорить о. Сполитакевич і вірять йому ціла наша суспільність крім кількох людей — прозелітів-фанатиків.

Оповіщує з діявольською втіхою „Н. З.", що „Обєднанне" паде... А це впросте безсоромна неправда. Доказом цего є білянси „Обєднання" і його що-місячні звідомлення. За минулі три роки 1925, 1926, 1927 вислало „Обєднанне" до краю 51,937·12 долярів себто близько пів міліона злотих — суму яку ледви чи цілий наш край є в силі зложити. Білянс виказує, що приходи що року зростають. Для прикладу наведемо звідомленнє лишень за місяць листопад 1927. В тім місяці мало „Обєднанне" 10 032·09 долярів доходу (90.000 зл.) з тої суми вислано: для потерпівших від повені в Галичині 7.000 долярів, на „Рідну Школу" 800 дол., на політичних вязнів 300 дол., на „Просвіту" 160 дол., на краєву пресу 125 дол., на ремісничу бурсу у Львові 100 дол., на сироти 100 дол., письменникам 50 дол., Т-ву „Луг" у Львові 50 дол., на будову захисту для письменників і журналістів 50 дол.

З яким же лицем сміє обдурювати „Н. З." наше громадянство, що „Обєднанне" паде та що не має ґрунту під ногами? А яка українська філянтропійна орґанізація в Америці має кращі успіхи у своїй чоловіколюбній акції? Кілько „католики" вислали до краю і на які цілі? Про це віхто нічо не знає, а натомсць всі ми знаємо, що „католики" впросте кривили і вживали амер. укр. громадянство, щоби не складати нічо для Галичини.

Чому-ж „Н. З." свідомо ширить неправдиві вісти. Вона хоче американські спори перенести на наш ґрунт. Видко, такий приказ прийшов з Америки... бо звідтам приходять „прикази" навіть для галицьких єрархів, яким уділяється лекції „католицизму" (Цефакт!)

Якаж причина тої нагінки наших „католиків" на „Обєднанне"? Ел. Богачевський розпочав акцію проти цеї інституції зараз по своїм приході до Америки, ставши на становищі, що ціле життє амер. Українців має концентруватись в його епископській канцелярії. А це, очевидно, неможливе хотьби тому, що американські Українці належать до ріжних віроісповідань. Врешті коли „Обєднанне" видало відозву в справі святковання 10 літних роковин смерти Івана Франка, тоді „католики" затрубили до ґенерального наступу на „Обєднанне". Про це о. Сполитакевич як голова „Обєднання" говорив дослівно так:

„Ся відозва причинилась дуже много до національного освідомлення нашого народу в Америці, але на жаль, хотяй не з вини „Обєднання", причинилася і до страшної церковно-народної борби, яка по нинішний день ведеться". (Д. б.)

Дописи.

РОСІЛЬНА, пов. Богородчани. У нас відбулися в літі громадські вибори і вибрали радними самих свідомих господарів. Це дуже не подобалось хруням і жидівським лизунам і вони намовили темняків, щоб внесли протест. Воєвідство уневажнило вибори і визначено другі вибори на день 13. грудня 1927. Урадувалися хруні з жидами і стали намовляти чесних господарів, щоби голосували на них. Але це не вдалося. Коли в 1. колі нашому наказному війтови (комісареви) забракло голосів, то він вписав собі двох фабрикантів на листу, які навіть не мешкають в нашім селі. Але і це не уратує нашого комісара, піде він на зелену пашу, бо війтом мусить стати наш свідомий чоловік.

ЗАЗДРІСТЬ, пов. Теребовля. У нас відбулися д. 15. грудня 1927 другі вибори громадські, бо перші наслідком протесту уневажнено. Наші люди не приготовились до виборів, не зорґанізувались — і один другого висилав, щоб переглянув листу, бо всі боялись наразитися начальникови. Перед самими виборами кожний з наших мудрагелів аґітував, щоб його вибирали радним. Одні пішли з поклоном до посесора який кермував виборами зі сторони тутешніх Поляків, і просили його, щоб поставив їх на радних, а за це обіцяли йому всякі послуги. На доказ, що сповнять свої обіцянки, виписали з „Лугу" своїх дітей та вписали до польського товариства. Другі підписувалися наказному війтови, инші офірували на всі боки по корцеви пшениці, щоби стати радними. Перед самими виборами зробили з Поляками угоду. І хотяй Поляків у нас лишень третина, то дали їм більше як половину радних. От це є наслідки того, що наші люди незорґанізовані, темні.

РУСЬКЕ СЕЛО, пов. Перемишль. У нашому селі довго панувала темнота, довго велась завзята боротьба між темнотою а свідомостю. Вкінці побідила ця остання. Дня 27. XI. 1927 заложено у нашому селі читальню „Просвіти". Народу зібралось богато. Збори отворив місцевий парох о. Левицький. Просвітний реферат виголосив делеґат Філії „Просвіти" в Перемишлі, о. М. Гук, парох з Ісканя. По рефераті вивязалась довша річева дискусія. Селяне дуже заінтересувались читальнею. Зі зложених вкладок закуплено сейчас у філії книжок, та дано початок до основання бібліотеки. Селяне радо читають історичні повісти, які розказують нам про нашу світлу минувшину, за яку ми ніколи не чули. Рівнож передплатила читальня часописи, а іменно: „Український Голос", „Новий Час" та „Свободу". Тепер робиться заходи коло заснования пожар.-руханкового товариства „Луг". Взагалі робота іде вперід. Дай Боже, щоби ці, які розпочали це велике діло і дальше несли світло до наших темних хат.

ТАРНАВА НИЖНА, повіт Турка. (Основання кооперативи). В дні 22. грудня відбулися в нашому селі величаві основательні збори кооперативи „Любов". Учасників явилося 70 осіб. Проводив Николай Тишльович, секретарював Семіон Качмарик. Дуже гарні реферати на кооперативні теми виголосили Др. Мирон Кондрат і Андрій Горечко з Турки. В члени вписалося 41 осіб, які зложили на уділи готівку 190 злотих. В склад Управи вибрано Петра Лимича, Юрка Пероґанича і Юрка Коника, які дають запоруку, що кооператива як слід розвинеться тимбільше, що до Надзірної Ради вибрано о. Н. Матейчака, учителя Володимира Панаса, начальника громади Николая Тишльовича, і найповажніщих селян. Щасть Боже!

З Польщі і про Польщу

Польський уряд старається всіми силами щоби при виборах до сойму і сенату вийшли люди прихильні урядови. В тій цілі твориться безпартійний бльок проти вшехполяків, а на „кресах" всі польські партії підуть разом до виборів. Лишень вшехполяки стоять ще осторонь, але і вони мабуть приступлять до спільного фронту, бо коли вшехполяки підуть окремо, то як сказав воєвода Берковський, здобудуть оден мандат. Супроти того всі Українці повинні піти разом до виборів під проводом найсильнішої всенародної орґанізації Укр. Нац. Демокр. „Обєднання", але на це нема надії і Українці виставлять кілька ліст. Причина в тім, що богато наших людей полює на мандат і вони бажають „за всяку ціну" його здобути. — В заграничній політиці Польщі справа литовська що-раз більше клопотів приносить польському урядови. Недавно в Женеві був Пілсудський і польські ґазети писали, що там вже Литву придушено так, що вона не дриґне. А тимчасом показується, що Литва ще більше брикає, як передтим. Литовський премієр Вальдемарас хотяй є молодим дипльоматом, але за те не-абияким хитруном. Що правда, він заявив Союзови Народів, що переривав війну з Польщею, але від війни до мира ще далеко. Треба ще мирових переговорів, а на них ще не заноситься. Коли оноді запитано Вальдемараса, чи Литва навяже торговельні взаємини з Польщею, то він відповів, що так, але ці товари не можуть бути перевожені через Виленщину. Так само Литва ані не буде приймати листів і телеґрамів з Виленщини, ані не буде туди їх висилати, бо колиб між Виленщиною а Польщею було залізниче, почтове і телеґрафічне полученнє, то тим самим Литва признавалаби, що Виленщина належить до Польщі. Далі заявив Вальдемарас, що прийме польського посла, але лишень у Вильні т. є. тоді, коли Вильно буде столицею Литви. Як бачимо Вальдемарас кпить собі. Видко, що має приобіцяну поміч зі сторони сильних держав. Не дивниця, що польські ґазети дуже тим роздражнені і, як звичайно, не жалують Вальдемарасови всяких прізвищ, як „заріят" і тд. Але цей гнів свідчить про безрадність супроти малої Литви, яка тепер супроти Польщі грає таку саму ролю, як колись грала Сербія супроти Австрії.

Що чувати в світі?

БОЛЬШЕВИЦЬКІ опозиціоністи, виключені з комуністичної партії, по ухвалі конґресу — можуть до партії повернути аж тоді, коли покаються, виречуться прилюдно своїх блудів і видадуть всі таємниці опозиції. Здавалося, що між опозиціоністами не буде таких людей, які допустилибся зради на своїх товаришах. Але діється інакше. Опозиціоністи оден за другим вертають до партії і видають всі таємниці. І показується, що опозиціоністи вели свою аґітацію так скрито, що тайна большевицька поліція про це майже нічо не знала. Поліція думала, що опозиція працює тільки між фабричними робітниками, в глибокій Росії. Тимчасом вийшло на яву, що опозиція мала широко розгалужену орґанізацію і на Україні. А саме московська ґазета „Правда" помістила тими днями статтю українського большевика Кричевського, який розповідає, як опозиціоністи вели аґітацію на Україні. Вони мали центральну управу в Харкові, до якої належало 7 людей. Обовязком цеї управи було кермувати політичною діяльностю опозиції на Україні. В тій цілі центральна управа в Харкові мала безнастанно порозуміватись з централею опозиції в Москві, а далі — орґанізувати районові „трійки" в Харкові, а „пятки" на провінції (поза Харковом) т. є. кождий член мусів знайти собі трех чи пятьох прихильників опозиції і ця тайна „трійка" чи „пятка" вела далі аґітацію, творячи нові „трійки" і „пятки". Далі Кричевський розказує, що опозиція на Україні мала тайну друкарню, яка находилася в одній державній установі і тому поліція не могла її відкрити. Поширюваннє опозиційних відозв відбувалось по приписам конспірації т. є. кожда відозва чи заборонена ґазета мусіла перейти через кільканайцять рук, заки дісталася на місце свого призначення. Більшість опозиціоністів не знала навіть, де була тайна друкарня. Ще більше скритою була аґітація опозиції в большевицькім війську. Кричевський подробиць цеї аґітації не знає. Йому звісно лишень те, що ціла робота у війську була кермована одним чоловіком. До Харкова часто приїздили визначні опозиціоністи з Москви. І так був тут три рази Раковський і промовляв на тайних зборах опозиціоністів. В своїх промовах виступав він остро проти шкідливої політики Сталіна. Також харківські опозиціоністи їздили часто до Москви по прикази. Але їх не допускали до Троцького. Хто конче бажав бути у Троцького на послуханню той мусів обходити всіх секретарів і повірників Троцького. Що йно тоді, як вони всі згодились на послуханнє, допускали прошака до Троцького. Врешті Кричевський пояснює, чому він кається і виріка ється блудів. Каже він, що українська опозиція хотіла зовсім зірвати з центральним комітетом большевицьким в Москві. А що він є противником зірвання, тому кається і всі таємниці видає. — Цей Кричевський, то наш „землячок". Належить він до тих зрадників, про яких пишеться в статті п. „Сумна річниця" (диви різдвяне число „Укр. Гол."). Цей землячок зрадив Україну в р. 1917, а тепер зрадив опозиціоністів. Чому? Річ ясна. Кепсько рахував. А саме він рахував на те, що опозиція прийде до влади, а тоді на него спливаби ласка. Але тепер бачить, що нема інтересу бути опозиціоністом, і от вертає він назад до партії, кається і видає таємниці. Оправдується що зробив це для єдности комуністичної партії, бо опозиціоністи на Україні хотіли пірвати взаємини з московським центральним комітетом. От брехня! Той Кричевський не бачив тої єдности через весь час, як кермував опозицією в Харкові. Аж тепер, коли його викинули з партії, бється в груди і кається. — Дуже часто у нас можна почути питаннє: Котрий большевизм для України менше небезпечний, чи большевизм Сталіна чи Троцького? Всі большевики для України є небезпечні, бо вони поневолили Україну і завели на ній жидівсько большевицьке панованє. А коли хто питає, чи большевизм Сталіна чи Троцького, для України більше небезпечний, то ми єму дамо таку відповідь: Колиб ми на глубінь кинули двох людей — одного так як стояв, а другому ще привязали камінь до шиї, то перший буде ще боротись з фалями і з часом піде підводу, а другий з каменем на шиї відразу піде надно. Оба отже втопляться, оден пізніще, другий скорше. Те саме і з большевизмом Сталіна і Троцького. Оба вони є катами України, тільки Сталін є катом в рукавичках, а Троцький без рукавичок. Один бажає Україну помало знищити, а другий хоче це зробити відразу.

НІМЕЧЧИНА доконала нового чуда у своїй воєнній фльоті. Збудувала вона тепер три воєнні кораблі, для яких Анґлійці не мають слів подиву і у своїх фахових ґазетах називають ці кораблі „чудом". Видко отже, що німецька орґанізація і техніка робить чуда. А треба знати, що німецька фльота на протязі 70 літ пережила страшні удари. Два рази мусіли Німці видати свою фльоту в чужі руки. Перший раз в р. 1848, а другий раз в р. 1919. В р. 1848 революція так закрутила Німцям голову, що союзний сойм німецький ухвалив розвязати фльоту і продати кораблі. Німецькі патріоти дуже боліли над тим, що сойм послухав демаґогів і знівечив німецьку фьоту. Щойно в р. 1871 Німці створили нову німецьку фльоту, яка за 40 років так розвинулася, що в часі війни виступила до бою з фльотами великих народів морських Анґлійців і Американців. І справді німецька фльота доконувала великих діл. Але нещасний вислід війни і подиктований Німцям мир версальським договором, приневолив Німців видати свою фльоту ворогам. Але до цего соромного для німецького народу кроку не прийшло. Головний командант німецької фльоти, адмірал Рейтер дав приказ затопити всі воєнні кораблі в пристані Скапафлов. Так отже ворогам Німеччини сподівана добича вирвалася з рук і до нині до них не вернула, бо море не хоче видати німецької фльоти. Всі проби Анґлії і Франції, щоб видобути з дна моря затоплені кораблі, скінчились нічим. Але не минуло і 10 літ а Німеччина знову дочекалась фльоти, якої завидують Анґлійці Німцям. Щож пишуть вони про німецькі воєнні кораблі? Мають вони машини о силі 65 тисячів коней; скорість їх виносить 60 км. на годину — отже пливуть вони з такою скорістю як пос-

---

ГУЛІО ДАНТАС.

ДВІ МАЛПИ*)

Біля робітні доктора Воронова в подвірі сидять напроти себе дві малпи в двох залізних клітках. Одна з них — оранґутан з острова Суматри, понурий, з велитенськими лабами; друга — чорний шимпанс товариський, інтеліґентний, прибувший з французької кольонії Ґінея. Золотистий вечірній сумрак. Малпи розмовляють.

Оранґутан: Хочеш уже спати?

Шимпанс: Ні.

Оранґутан: Може хвилину порозмовляємо.

Шимпанс: Дуже радо.

Оранґутан: Відкіля ти?

Шимпанс: З Ґінеї.

Оранґутан: Добра була подорож?

Шимпанс: Ні. Я боявся, що впаду до води. Все довкруги було синє й небо й море... Через довгий час не бачив я ні одного дерева...

Оранґутан: Ох, щоб я мав принаймні одно дерево!...

Шимпанс: Здається, що їх тут зовсім нема.

Оранґутан: Є. Але люди не знають, що вони варті.

Шимпанс: Не живуть у лісах?

Оранґутан: Навпаки. Але це звиродніла раса. Після приїзду до Европи жив я два місяці в огороді та ніколи не бачив чоловіка на вершку дерева.

Шимпанс: Нічого дивного. Ад-же люде не вміють спинатися й лазити по деревах.

Оранґутан: Вміють жити в камяних будівлях, що їх вони звуть палацами й куди сонце ніколи не доходить.

Шимпанс: Згідно з тим, що я бачив, видається мені чоловік дикою малпою на дуже низькому ступні інтеліґенції.

Оранґутан: А на чердаці корабля поводилися добре з тобою?

Шимсанс: Дуже добре. Велика сила людей прийшла мене привитати. Кілька русявих, ясноволосих, малпок, малих і злющих, кидало в мене кусниками паперу, викрикуючи страшенно.

Оранґутан: Це були діти.

Шимпанс: Придався-б їм кількамісячний побут у лісах для кращого виховання. Але великі малпи видалися мені зовсім милі.

Оранґутан: А жінки гарні?

Шимпанс: Найкраща жінка не має тієї вартости, що справжня малпиця.

Оранґутан: Для мене жінки мають одну хибу: вони мало волохаті.

Шимпанс: Дуже мало. Думаю що на це тільки й ходять убрані, щоб укрити цю недостачу. Була там одна, самиця ясної, високої малпи — міністра з Лондону. Що-дня давала мені банани — аж я почав підозрівати її, що має якісь укриті наміри...

Оранґутан: Припала тобі до вподоби?

Шимпанс: Але-ж! Малювала собі уста, курила папіроски, мала волосся втяте, а руки білі та гладкі наче мармор! Колиб ми говорили тією самою мовою, я казавби їй закрити руки.

Оранґутан: Жінки не говорять; співають, наче птахи.

Шимпанс: І як рухаються, то колишуться мов гадюки.

Оранґутан: Найгірші є ті міни їх. Коли собі щось уподобають, тоді морщать лице, кудкудакають, як кури, й стаються просто гидкі. Вони називають це сміхом!

Шимпанс: Гарно булоб, якби малпиці сміялися! Але вони більше зрівноважені, елеґантніщі...

Оранґутан: Дійсні дами. Якби я тут мав самичку, два банани, дерево і промінь сонця, бувби найщасливішою малпою на світі.

Шимпанс: Я також. І навіщо мене спровадили? Ненавиджу подорожі.

Оранґутан: Краще нам було серед наших дерев. Міста зовсім не цікаві. Ліс, то зовсім що иншого! То инша цивілізація! Простота, велич, музика...

Шимпанс: І що за малпи! Але, збираючи все разом, що ми тут властиво робимо? Ти не знаєш?

Оранґутан: Чому би ні. Знаю. Спровадили нас для наукових цілей.

Шимпанс: Невже це університет?

Оранґутан: Ні, лябораторія доктора Воронова.

Шимпанс: Доктор Воронов? А хто це такий?

Оранґутан: Не знаю. Мабуть лікар. Тут називають лікарями деякі малпи, старі, в окулярах, яким вільно забивати всіх инших людей.

Шимпанс: І ми маємо вчитися в нього?

Оранґутан: Навпаки. Здається, що це він хоче вчитися в нас.

Шимпанс: Так? Але-ж в одну мить навчу його стрибати по деревах!

Оранґутан: Це поважна особа; припаде тобі до вподоби, як побачиш його. А надто ще, як скаже тобі такі милі речі, які мені сказав.

Шимпанс: Що-ж тобі сказав?

Оранґутан: За кожним разом, як переходить, дає мені горіхи й називає мене прадідом, це значить „предком". Приходить щодня з другими, молодшими малпами в білих, довгих аж до стіп хламидах — своїми учнями. Оповідав їм про особи з нашої сімї, про „печерного чоловіка", про малполюдців з острова Джави. Дуже милий. Закінчив, кажучи, що — по Дарвіну — ми є його предки, але-ж ані Байрен, ані доктор Осборн не поділяють цієї думки. Дуже можливе, що тільки ми давніще були на світі.

Шимпанс: Що за дивовижа! Примандрувати з такого далека й зустріти стільки свояків в Европі!

Оранґутан: З того, що чув я, сподіваються по нас дуже багато Либонь ми можемо стати в великій пригоді й великі прислуги зробити людству.

Шимпанс: Дадуть нам право голосування?

Оранґутан: Дали його жінкам так не можна вимагати, щоб дали його й нам. Ми є значно вищі звірі. На мою думку, люде потребують малпи, яка ними верховодила-би й правила. А може не розходиться тут про політику?

Шимпанс: Не знаю. Звісний філософ Аристотель сказав, що чоловік, це політикуюче звіря. Тому заєдно ще він є диким звірятем, яке цурається сонця й лісів.

Оранґутан: Видається мені, що маємо відограти важну ролю в історії світу. Я чув мимохіть, як доктор Воронов говорив, що для щастя людства треба багато малп, цілих полків, колоній малп!

Шимпанс: Нарешті зрозуміли, що без нас вони — ніщо.

Оранґутан: Останнім разом прийшов жид-міліонер, із фарбованими вусами, подивився на мене з пошануванням і сказав до балетниці з опери, яку тримав під руку: Отсе мій ратунок і спасення.

*) В послідних часах богато розголосу наробили операції лікаря Воронова, який перещіплює старим людям деякі малпячі залози і в той спосіб їх відмолоджує. Письменник Гуліо Дантас представляє у веселій розмові двох малп, шимпанса і оранґутана, що собі ті звірі буцім-то думають про людей, які їх піймали та держать в клітках і оглядають.

КОНЯКИ ВІСКА **Winkelhausen** РУМИ АРАКИ

ZAKŁADY PRZEMYSŁOWE WINKELHAUSEN. TOW. AKC. STAROGARD - POMORZE. ZAŁ. 1846.

ЗБУЇ ГУЛЯЮТЬ. До мешкання учительки Емілії Кіндлярської в Девятири пов. Рава руська вдерся оноді о год. 11 в ночи збуй, виломивши двері. Коли учителька зачала кричати, то збуй загрозив, щоб була тихо, бо її задушить. Коли учителька зі страху зімліла, збуй забравши їй 25 зл. та деякі річи, втік в невідомім напрямі. Поліція не відкрила збуя. — Іван Стасюк, господар з Ляховець їхав оноді з ярмарку зі Станиславова. Коли вже був поза містом, прискочило до него кілька збуїв і кинулись до Спасюка. Оден заткав йому уста і очи, другий стиснув за горло, а инші рабували все, що було на ірі. Опісля всі повтікали. Поліція шукає збуїв. Ми безнастанно перестерігаємо наших людей, щоб з ярмарку одинцем не вертали.

ЖИДІВСЬКИЙ „МИСІЯ". В стейті Мічіґан в Америці помер жид Бенямін Пурнель в 80 р. життя. Він через ціле життє проповідував, що є месією і королем з дому Давида, та що всі пророки його мали на думці, коли пророчили про прихід месії. Казав він також, що коли умре, то по трех днях воскресне. Мав він багато прихильників, які вірили в него як в „месію". Доказом того є це, що маєток „громади дому Давида", яку він заложив, виносить 50 міліонів долярів. Коли помер цей месія, всі його прихильники сподівались воскресення по трех днях. Але коли минув вже четвертий день, а „месія" не хотів воскреснути, американська поліція видала приказ поховати трупа.

СВЯТОТАТСТВО. В Борусові коло Бібрки обкрадено церкву. Злодій приставив драбину до вікна, вліз до церкви, порозбивав скарбони і забрав около 200 зл. і 48 штук австрійських корон срібних. На другий день перший прийшов до церкви дяк Іван Кузик і зауваживши крадіж, доніс про це о. парохови і війтови. Вістка про святотатство скоро розійшлась по селі, і господарі зібрались коло церкви. Тут ухвалили зараз вислати двох людей до Львова, щоб поліція прислала поліційного пса. Ще того самого дня прибула поліція з псом. Пес обнюхав сліди злодія і сейчас побіг на поле, де знайдено розбиту скарбону. Опісля пес за слідом злодія вернув в село і забіг до хати дяка Івана Кузика. Поліція переслухала дяка, але він так був перестрашений і блідий, що на него впало підозріннє. Крутив довго, а врешті признався дяк Іван Кузик, що обікрав церкву. Арештовано його і відставлено до арешту.

ГОРЯЧА ЖИДІВКА. 62-літній жидівці Малці Ґолдман в Варшаві захотілось бути молодою. Подобала собі 32-літного Мошка Кругмана і стала залицятись до него. Мошко знюхав, що старуха має гроші тай взяв з нею слюб. Але зараз по слюбі на другий день, коли Малка збудилась, не було Мошка в хаті. Показалось, що Мошко приспавши Малку по слюбі, забрав 600 долярів готівкою і все золото і срібло на кілька тисячів долярів і зник. Поліція ствердила, що Мошко мав пашпорт готовий і виїхав. Таке то діється як стара баба схоче дівкою стати.

ПОВІНЬ по сніговицях і морозах навістила в часі польських свят деякі краї. В Сербії вилляли ріки Драва і Дрина, заливаючи дооколичні поля на широкости кілька кільометрів. В Греції також вилляли ріки і залляли прибережні села. Мости позривані, залізничі шляхи ушкоджені. — Цего року дізнали люди всякого лиха, як мабуть ніколи.

БАРАН СВІДКОМ В СУДІ. В Кобленції в Німеччині відбувся цікавий процес, в якім свідком був... баран. А саме одному дідичеви вкрали злодії 15 овець і одного барана і продали різникови, котрий вівці порізав, а барана лишив на остаток. Але поліція прийшла на ревізію і барана як краденого забрала. Різник сказав, від кого купив барана і поліція арештувала злодія. В суді злодій казав, що вівці і баран є його власностею, та що обжаловуваннє його о крадіж є напастею. Тоді дідич сказав, що переведе доказ правди а як свідка подав барана. А саме його пастух виховав барана і так його привчив, що як скаже до него: „Баранчику, ходи сюди!", то баран біжить до него. Трибунал удався на обістє дідича, де випущено вівці а з ними і барана. Президент трибуналу крикнув до барана: „Баранчику, ходи сюди!", але баран нічо собі з того не робив. Президент казав обжалованому (злодієви) кликати барана, але баран не хотів слухати його. Тоді пастух крикнув: „Баранчику, ходи сюди!" Тепер баран прибіг до пастуха, передні ноги поставив йому на груди і зачав лизати лице пастуха. Суд повірив баранови і засудив злодія.

„ЛІКАР - ЧУДОТВОРЕЦЬ". Недавно приплентався до села Жирава коло Бібрки якийсь волоцюга, котрий оповідав, що вертає з Росії до дому на Буковину. Є він лікарем, але іде пішки, бо не має документів. По дорозі лічить людей, а особливо глухо-німих, котрі до 24 годин говорять і чують. Вістка про чудотворця скоро розійшлася по селі, а господиня Настя Пундор запросила його, щоб вилічив єї глухонімого сина, але безплатно, бо є бідною. Той „лікар" сказав, що за лікування не бере грошей, але щоби недугу вигнати, потребує шість ріжних банкнотів і вичислив які. Пундориха, не маючи грошей, кинулась до сусідів і небавом принесла 6 банкнотів на суму 189 зл. Тепер лікар казав їй принести ще яйце і сорочку глухонімого сина, запевняючи її, що гроші, яйце і сорочка є потрібні при відмовлюванню молитви за глухонімого. Коли Пундориха все принесла, тепер „лікар" увійшов з нею до комори, там кинув яйце до шклянки з водою і бурмотів якісь незрозумілі слова. Опісля казав собі дати гроші, щоби їх зашити до сорочки, яку глухонімий має носити через 24 години, а опісля виздоровіє. Пундориха дала йому гроші, а лікар зачав їх зашивати, а опісля сказав, що мусить на хвильку вийти. Вийшов і більше не вернув. Тоді цікава Пундориха розпорола зашите місце на сорочці і переконалася, що ошуканець замісць грошей зашив скравки паперу. Наробила крику, але ошуканець пропав. — Таких випадків ошуканства між нашими темними людьми було минулого року кілька. Опісля поліція звернула на ошуканців увагу і вони присіли. Аж коли люди забули про ті випадки, ошуканці знову показались Тому нехай наші люди бережуться їх, а як де такий „чудотворець" покажеться, треба його сейчас арештувати.

ЖЕРЕЛО ВІЩУНОМ ВІЙНИ. В Швеції, в провінції Дальслянд, є таємниче жерело, яке — як каже народній переказ — пророкує війну. Жерело то від тринайцятьох ліг було нечинне, а тепер добулася із нього вода. Переказ каже, що підчас мира жерело зовсім завмирає, а зачинає давати воду щойно тоді, як війна вже недалеко. Передостанній раз вода добулася з жерела в 1914 році, а від кількох тижнів жерело бє так сильно, що вода утворила велику струю, яка плине впоперек сільської дороги. Таких казок про таємничі жерела є в Швеції богато. В богатьох місцевостях є жерела, котрим приписувано чудотворну силу лічення хорих. Хорий, що хотів лічитися в такім жерелі, мусів насамперед вкинути у жерело кілька монет або вартісних паперів. Так настроював прихильно для себе богів жерела. Нині ще на місцях, де давнійше були жерела, знаходять монети і цінні предмети. — Нема сумніву, що повисший звичай походив ще з поганських часів. Нині наука вияснила, що ті жерела мали радіоактивну воду і тому мали природну лічничу силу. Що так дійсно є, доказує це, що тепер відкрито в Швеції богато жерел із сильно радіоактивною водою. Є про се така леґенда: Коли шведському королеви Ерикови вороги відрубали голову, на тім місці добулося вилике жерело, яке нині називають жерелом св. Ерика. Є воно посередині світового славного університетського міста Упсалі Подібні леґенди є про жерело св. Зиґфрида і про жерело у місті Віксіє, де вбито трох апостолів християнства.

„FOSFOR"
ФАБРИКА ШТУЧНИХ НАВОЗІВ
LWÓW
PLAC MARJACKI 6/7¹ Telefon 44-48

СУПЕРФОСФАТИ: кістні і фосфорово-азотові, МІНЕРАЛЬНІ і амонякальні,
РЕФОРМФОСФАТИ: кістні і мінеральні від 18 до 26% P_2O_5 !!!
ТОМАСИНИ: „Колюмета" — „ЗВІЗДА" і инші краєві і заграничні
СОЛІ поташові і КАІНІТ — АЗОТНЯК — САЛІТРА (ХОЖОВСЬКА) амонова
САЛІТРА хілійська — СІРЧАН амоновий
Вапно навозове палене і мелене (97% CaO) — Вапно будівляне.
ФОСФОРИТИ палені і мелені (CaO і розп. P_2O_5)
Достава ваґоново і деталічно по фабр. цінах і на найвигіднійших услівях кредитових.

Др. Прийма Остап
орд. в Перемишлі, Ринок 12.
в внутрішних і жіночих недугах, просвітлює Рентґеном, насвітлює кварцевою лямпою і Солюксом.

Домагайтесь найдобірнійших паперців до курення
„Калина"
з фабрики кооперативи „Будучність" в Тернополі.

Малі мотори
для рільних господарств на бензину, нафту, спірт о силі 3—6 коней, сталі, переносні або перевозні в ужиттю дешевші як керат — поручає Дім Торговельно-Рільничий „Ґлеба"
Краків, ул. Длуґа 3. Телефон 1323.
Ґенеральна репрезентація фабрики рільничих машин „ТШЕБІНЯ" Т. А. Поручає всякі рільничі машини на рати як: січкарні, молотильні, керати, сівники і т. д.

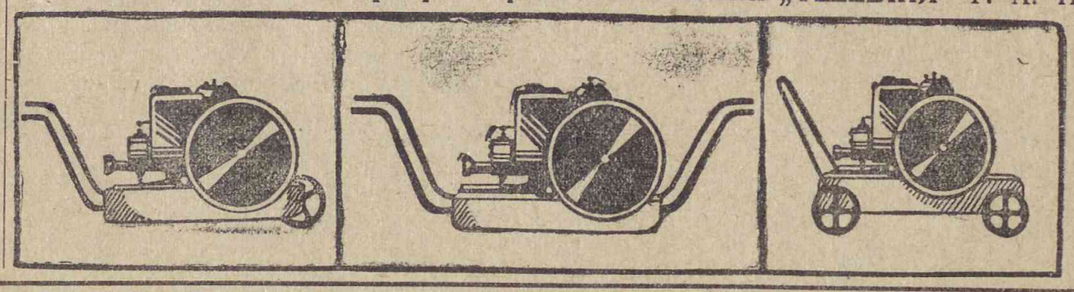

МОРОЗИ далися в знаки людям з городенського повіту, які садять тютюн і везли його до маґазину в Заболотові. І так з села Корнева люди їхали з тютюном в ночи. Вітер надніс таку страшну филю морозу, що коні попадали трупом, а люди мають відморожені руки і ноги. Кажуть також, що оден з селян замерз.

ЗВІР В ЛЮДСЬКІМ ТІЛІ. Господар 52-літний Йосиф Панькевич з Вигнанки пов. Чортків жиє в незгоді зі своїм сусідом Йосифом Окошем. Дня 2. січня 1926 закликав він пса сусіда на своє подвіре і там разом зі своїм сином Стефаном оббив пса, а врешті пробив його наскрізь розпаленим дротом. Так зраненого пса вигнали на вулицю, а цей бігав зі застромленим в тілі дротом і страшно скавулів і вився з болю. Щойно Томко Білоус скоротив муки пса, застріливши його Суд засудив Панькевича на 3 тижні арешту. Мабуть за мала це кара для такої худоби в людськім тілі.

ЧВОРАКИ. В Битомю 31-літна жінка тамошнього писаря в банку Качмарчика принесла чоловікови на вілію гарний дарунок — породила четверо дітей і то дівчаток. Кожда дитинка важить 4 фунти і всі є здорові.

Курс дяків-діріґентів одномісячний сл. божа, утр. вечірня і всі наші церковно народні насіви (по методі вел. України) розпічнеться дня 25 січня в Синевідську виж. ad Стрий. р. loco. Гр. Диченко.

Др. Іванна Вітошинська
ординує в діточих і внутрішних недугах в Перемишлі, вул. Миколая 6 (бічна Чарнецького).

ЖАДАЙТЕ
у всіх кооперативах і крамницях
„МУТА"
МИЛО ОДИНОКОЇ УКР. КООПЕРАТИВНОЇ ФАБРИКИ ЦЕНТРОСОЮЗ

ЖАДАЙТЕ І УЖИВАЙТЕ
одиноку найліпшу і своєрідну
ПАСТУ ДО ОБУВИ
ЕЛЄҐАНТ
О. Левицької і Ски.
Львів, Кордецького 51.

ЛІКЕРИ в 70 ріжних смаках зробити дома може кождий „STELLA" ЛІКЕРИ в 70 ріжних смаках
До набуття в аптечних складах.
Головний склад: В. Ґ. Мушинський в Перемишлі, Галичина.
Для П. Т. кооператив і торговель відповідний опуст.

Купуючи святочні товари
памятай, що
найдобірнійші — бо впрост від продуцентів
найдешевші — бо ваґоново
продає лише найстарша кооператива
„НАРОДНА ТОРГОВЛЯ"
в своїх 23. складах у Львові і в краю.

Кождий лікар цінить
Emulsję Scott'a
і охотно її поручає як відживляючий середник при скрофулах, анґлійській хоробі, грудних хоробах, бо апарат сей, крім більшої кількости вітамін містить звязаний орґанічно фосфор.
Емульсія Шкота має приємний смак, до неї легко призвичаюється орґанізм і не викликує змін в травленню.
Жадайте тільки оригінальної Емульсії Шкота.
До набуття у всіх аптиках і аптичних складах.

ДРОҐЕРІЯ і ПЕРФУМЕРІЯ
Маґістра М. ЛЯВФЕРА
Перемишль, Міцкевича 2 (побіч двірця колієв.)
поручає церковні КАДИЛА, ЕСЕНЦІЇ до горівок, руму і лікерів, свіжий рибій ТРАН і ЦУКОРКИ проти кашлю, хрипці ітп.

410 вартісних предметів
15 зол. 80 сот.
Під кличем мінімальний зиск, а великий оборот висилаємо по одержанню письменного замовлення комплет, що складається з слідуючих предметів:
1) годинник мужеський, ніклевий, швайцарський, з добрим ходом, 2) 1 ланцюшок до годинника позолочений або ніклевий. 3) 1 бритва заграничная доброї якости. 4) 1 пендзель до голення з добрим волосом. 5) мисочка до голення з алюмінюм. 6) 3 хусточки мужеські великі. 7) 1 пара мужеських умових підвязок з добрим замком. 8) 1 краватка шовкова у всіх красках. 9) 1 гребінь кишеньковий з футераликом. 10) 1 ножик сталевий. 11) 1 пара спинок з америк. золота або срібла і ще 399 предметів конче потрібних в кожнім домі і для кождого чоловіка. Цілий цей комплет висилаємо лише за зол. 15 сот. 80, такий самий в ліпшій якости Л. зол. 18 сот. 80, якість Н зол. 21 сот. 80. Коплети висилаємо почтою в добрім опакованню без ніякого завдатку. Платиться при відборі. — За опакування і посилку платить купуючий.
БЕЗ РИЗИКА! Неподобаючийся комплет приймаємо відворотно та звертаємо готівку. БЕЗ РИЗИКА!
Замовлення просимо адресувати: Польська Конкуренція Варшава, Налефкі ч. 23.

УВАГА
Не купуйте дзвонів по чужих фірмах, котрі Вас використовують, а в додатку дають Вам дзвони з лихої криці.
Найкращі, найтреваліщі, а крім того гармонійні і мельодійні дзвони дістанеться лише
в одинокій українській ліярні дзвонів
Михайла Брилинського
у Львові - Замарстинів ул. св. Михайла ч. 14.

З ДНЕМ 5. СІЧНЯ 1928. р. виходить ЕКОНОМІЧНИЙ ЖУРНАЛ

„Кооперативна Республика"

(видає Ревізийний Союз Українських Кооператив у Львові).

Журнал виходить раз на місяць в обємі трьох аркушів великої вісімки. — „Кооперативна Республика" ставить своїм завданням теоретичне обслідування умов розбудови нашого економічного життя, в першу чергу життя кооперативного.

Передплата журналу „Кооперативна Республика" виносить: На цілий рік: зл. 18·— На піврік: зл. 9·— На 3 місяці (квартал) зл. 4·50 Для Америки дол. 2·50 річно.

Передплату проситься висилати на адресу: Ревізійний Союз Українських Кооператив" — Львів, вул. Словацького 14, з дописскою на „Кооперативну Республику".

Проблєми економічного будівництва вимагають від кожного українського громадянина серіозної уваги.

Тому Редакція К. Р. є певна, що її почином зацікавляться усі, хто думає поважно про господарське піднесення нашого краю.

УЖЕ ВИЙШЛО ЧИСЛО **„ЖИТТЯ І ЗНАННЯ"** ЗА СІЧЕНЬ 1928 р.

На його зміст складаються: Ст. Сірополко: Самоосвіта. — В. Воробець: Ще про пересаджування збіжжа (4 образки). — В. Садовський Розвиток економічної думки на Україні. — Софія Парфанович: Людська кров та її прикмети (з 4 образками). — Образки з дикої Африки (одна карта і 9 образків). — В. Миропільський: Співець національної боротьби (з портретом). — Ів. Кандяк: Скарби укриті в камяному вуглі (5 образків). — В. Дорошенко: Акад. Дмитро Багалій (з портретом). — І. Мельник На Камчатку. Спомини з подорожі (одна карта і 18 образків). — В. Наріжний: Бурсак, Рома (один дереворит). — Розвязка літературної загадки Передплата на рік 18 зол., на 6 місяців — 9 зол., на 3 місяці 5 зол Нові передплатники дістануть початкові аркуші „Споминів" і „Бурлака" за додатковою доплатою до передплати у висоті 1 зол. 50 сот.

Видавець і відвічальний редактор: Степан Навроцький

З друкарні Кнолера і Сина в Перемишлі.